

'We zijn dankbaar dat we dit mogen en kunnen doen', is de reactie van Theo en Annie van Dieren. Wat eens, dertig jaar geleden, begon met een verzoek van Pax Christi om voor een meisje uit het toenmalige Oost-Berlijn een vakantieadres te zijn, is uitgegroeid tot een levenstaak. Sinds dat ene meisje hebben ze als pleegouders een twintigtal kinderen opvang en begeleiding gegeven. En dat gaat nog steeds door, op dit moment hebben ze een drietal jongens onder hun hoede...

Is dit een bewuste keuze geweest? Was dit de bedoeling toen jullie trouwden?

Het antwoord is simpel: 'Nee, zo zijn we niet begonnen, het was geen opgezet plan van ons maar het is zo gegroeid. Van het een kwam het ander. En zo ging het ons leven steeds meer bepalen. Naast onze drie eigen kinderen hebben we dus al die jaren pleegkinderen gehad'. Theo en Annie hebben het liefst pubers om voor te zorgen. Dat ligt hen het beste. Het lukt hen doorgaans goed om met kinderen van deze leeftijd en ouder te praten over wat ze allemaal hebben meegemaakt. Ze proberen een sfeer van aandacht en rust te kweken, zodat de negatieve en teleurstellende ervaringen bespreekbaar worden en deze kinderen leren omgaan met hun verdriet. Een belangrijk aspect hierbij is hen weer vertrouwen te geven in volwassenen, want dat is meestal heel erg geschaad.

Maar wat vonden jullie eigen kinderen er wel van?

'Nou die wisten niet anders, voor hen was het heel gewoon. En elke keer wanneer er de vraag kwam om weer een nieuw kind op te nemen, hielden we familieberaad. Ieder kon dan zijn/haar zegje doen, en nadat ze allemaal hadden ingestemd met het verzoek besloten we gezamenlijk om onze deur voor hem open te zetten. Zo hebben we kinderen van diverse nationaliteiten hier om de tafel gehad: uit het verre Vietnam, uit het oorlogsgebied van Macedonië en een bootvluchteling. Kinderen met uiteenlopende godsdienstige achtergronden. Aan de etenstafel zat dan een boeddhistisch naast een katholiek opgevoed kind, en een islamiet naast iemand zonder godsdienst. En samen lazen en lezen we uit de bijbel, danken en bidden. Lang voor Samen op Weg waren wij al één. Zo hebben wij al bijna heel ons leven de oecumene thuis beleefd. We hebben het als zeer bijzonder ervaren, dat je in het zoeken van vertrouwen op God - ondanks de grote verschillen van afkomst - zo één en zo gelijk bent eigenlijk. Een eenheid in eenvoud die we jarenlang met name in de dienst op zondag in De Schiphorst beleefden. Daar voel je geen kerkgrenzen, maar vooral oecumene'.

'Tot achttien jaar blijven de kinderen bij ons. Dan zijn ze volgens de wet volwassen. Op die leeftijd word jij pleegouder af. Dat vinden we soms heel moeilijk, want de meeste kinderen hebben dan nog veel begeleiding nodig, en die mogen wij niet meer in deze setting geven. Dit houdt in dat wij voor deze leeftijd hen een ander plekje in de samenleving hebben moeten geven. Formeel zijn wij dan geen pleegouder meer, maar het is logisch dat we nog jaren contact houden, en ze met raad en daad bijstaan'.

Een harmonieus thuis bieden aan en liefdevolle ouders zijn voor kinderen, die het verdriet meedragen van ontwrichte gezinsverhoudingen, heeft het leven van Theo en Annie verrijkt. Ze zijn dankbaar dit te mogen en te kunnen doen. Het geloof in God, die omziet naar de arme en verdrukte, inspireert hen hierbij in het bijzonder.

Een ander bepalend element in het leven van Theo en Annie is Theo's werk in het medisch centrum waar hij -naast een aantal andere verantwoordelijkheden - ook belast is met de leiding in het mortuarium. Elke dag ontvangen hier mensen, die in het ziekenhuis, Reggersoord en De Schiphorst zijn overleden, een piëteitsvolle verzorging. Op jaarbasis meer dan vierhonderd in getal. Zo wordt Theo dagelijks geconfronteerd met de dood en ontmoet hij heel verdrietige mensen. Dat is wel eens moeilijk, maar hij werkt in een hecht team en ondervindt bijzondere steun van Annie. Ondanks alles blijft dit werk een uitdaging voor hem, want hij interesseert zich voor mensen, vindt het leuk om te ontdekken hoe ze in het leven staan en helpt ze graag. En zeker wanneer een geliefde is overleden en de laatste verzorging behoeft. Die geeft hij met alle toewijding. *'Dat jullie nog jaren gastvrij en dienstbaar mogen zijn'*.